

Bir Sadistin Karanlık Nesnesi Olarak Düşmüş Kadın

YRD. DOÇ. DR. TÜRKAN YEŞİLYURT*

Öz

Bu yazıda Pınar Kür'ün *Asılacak Kadın* adlı romanının başkışisi olan Melek'in ruh dünyası tahlil edilmiştir. Düşkün bir kadın olan Melek'i anlayabilmek için Erich Fromm'un "sadizm", "mazoşizm" ve "sado-mazoşist ilişkiler" ile ilgili düşüncelerine başvurulmuştur. Ayrıca Jacques Lacan'ın "cinsel ilişki diye bir şey yoktur" görüşüne değinilmiştir.

Melek, varlığını gerçekleştirememiş bir kişidir. Hüsrev; yoksul, kimsesiz ve cahil Melek üzerinde cinsel sapkınlığını gerçekleştirir. Onu çeşitli erkeklerle cinsel ilişkiye zorlama, aşağılama, sözel ve fiziksel şiddet gibi birçok sadistlik tavır ve davranışına maruz bırakır. Görünürde evli olan Melek ile Hüsrev arasında cinsel beraberlik değil, sado-mazoşist bir ilişki yaşanır.

Hüsrev, başka erkekler vasıtasıyla Melek'in bedeni üzerinde "iktidar hazzı" yaşarken onun kendisini "kahpe" olarak algılamasına sebep olur. Melek ise kendini özgürleştirme eylemi için gereken ilk adımı atma cesaretini dahi gösteremez. O, çevresinin boyunduruğu altına girer. Kendini küçültme, zayıflatma ve olaylara egemen olamama eğilimi içinde hareket eder. "Ben varım" duygusunu yaşama yetisinden yoksundur. Sonunda da idam mahkûmu olur.

Anahtar sözcükler: düşkün kadın, mazoşist, Pınar Kür, sadist, sado-mazoşist

Abstract

THE DEBAUCHED WOMAN AS A DARK OBJECT OF A SADIST

This study examines the inner world of "Melek," the main character of Pınar Kür's novel entitled *Asılacak Kadın*. In order to understand Melek as a fallen woman, the author resorts to Erich Fromm's concepts of Sadism, Masochism and Sadomasochism. She also touches upon the Jacques Lacan's approach of "There is no such thing as a sexual intercourse."

Melek is a character who cannot realize her presence. Hüsrev realizes his sexual perversion on Melek who is poor, alone and ignorant. He exposes Melek to many sadistic attitudes and behaviors such as verbal and physical violence, humiliation and forcing her to sexual affairs with men. There is a Sadomasochistic relationship between apparently married Melek and Husrev, not a sexual intercourse.

Hüsrev leads Melek to feel herself like a slut while he is enjoying a hegemonic power exercised on Melek's body through other men. Melek cannot even show the courage to take the initial step towards self-liberation. She prefers to surrender. She acts in a way that makes her weak and powerless to control the things around her. She clearly lacks the ability to experience the feeling of "I exist." At the end, she is sentenced to death.

Keywords: Debauched woman, masochist, Pınar Kür, sadist, sadomasochist

* Sinop Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, turkanyes@gmail.com

GİRİŞ

Alemdar Yalçın, *Asılacak Kadın*'ın gerçek bir olaya dayandığını, Edirne'de yaşanan vakayı Halide Nusret Zorlutuna'nın Pınar Kür'e aktardığını söyler (2011: 355). Pınar Kür, *Asılacak Kadın* adlı romanında “çoğul anlatıcı” kullanarak idama mahkûm edilen “düşkün kadın”ın hikâyesini anlatır. Mekân bir mahkeme salonu; anlatıcı figürler ise sırasıyla yargıç Faik İrfan Elverir, “düşkün kadın” Melek Ebruzade ve genç delikanlı Yalçın Özveren'dir.

Romanın başındaki gazete haberine göre eşi Hüsrev Ebruzade'yi sevgiliyle beraber öldürmekten sanık olan Melek ve sevgilisi Yalçın yargılanmış; Melek idama, suç ortağı Yalçın ise ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştır.

Ataerki (Patriyarka): Sylvia Walby'e göre patriyarka, erkeklerin kadınlar üzerinde egemen olduğu ve kadınları sömürdüğü toplumsal yapılar sistemidir. Ataerki altı yapının bileşiminden meydana gelir: Ataerki üretim tarzı, erkek şiddeti, cinsellik, devlet, ücretli emek ve kültürel yapılardaki ataerki ilişkiler (2016: 139-140).

Faik İrfan Elverir'in annesi başka evlere çamaşıra giderek kendisinin ve çocuklarının geçimlerini sağlamaya çalışmıştır. Ancak tek odalı bir evde yaşamak zorunda olan ailesinin temizliğine gereken özeni gösterecek ne hali ne de zamanı vardır. İrfan “sidikli” lakabıyla problemleri bir çocukluk yaşadığı için annesine karşı öfkeli ve küçümseyici bir tutum içindedir. İrfan'ın kız kardeşlerinden biri olan Rukiye kötü yola düşmüş, diğeri genç yaşta yaşamını kaybetmiştir. İrfan, bir işçi olan babasının inşaatın beşinci katından düşmesi sonucu, müteahhitten zorla aldığı ve ailesinden gizlediği para sayesinde üniversiteyi bitirmiş; zengin bir ailenin kızı olan Nihal'le evlenmiştir. Ancak, Nihal'in kendisiyle evlenmesine rağmen bir sevdiği olduğunu ve onunla beraberliğini sürdürdüğünü tespit etmiştir. Karısının sevdiği adamı hapse attırılmıştır. Nihal'e olan güvenini kaybeden İrfan, onun başkalarıyla da birlikte olduğundan şüphe etmektedir. Annesi, kız kardeşleri ve karısına sempati duymayan İrfan'ın -genelev tecrübeleri dışında- hayatında neredeyse düzgün bir kadın yoktur. Yani Melek'in davasına bakan ağır ceza başyargıncı İrfan, kadınlara karşı peşin hükümlü ve önyargılıdır. “Kızın ne mal olduğu”, “kız diyorum hâlâ”, “orospu” “ihtiyarı baştan çıkardığında on- altısındaymiş”, “onca erkeğin altına yattıktan sonra”, “nasıl masum olabilir böyle bir kadın” gibi söz ve ifadeleri onun ataerki ve cinsiyetçi yaklaşımını gözler önüne serer:

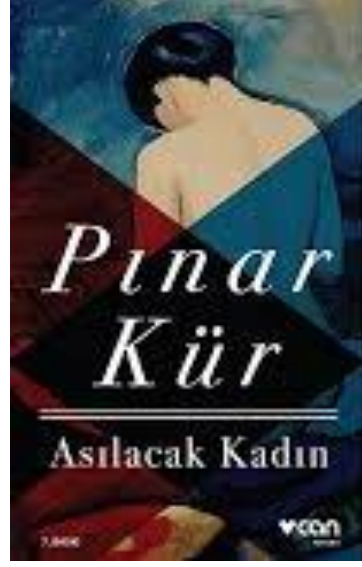
Faik İrfan Elverir demişler bana. Ağır cezada elime düşen kurtulamaz. Görür görmez anladım o kızın ne mal olduğunu. Kız diyorum hâlâ. Neden acaba. Bal gibi orospu. Onca rezillik. Yirmi yaşındaymış daha. Onca erkek yirmisine varmadan. Zavallı ihtiyarı baştan çıkardığında onaltısındaymiş ancak. Pek de küçük sayılmaz. Nihalden büyük. Rukiyeden de büyük. Onca erkeğin altına yattıktan sonra onyedisinde saf bir çocuk elde ediyor. Kendine alet ediyor. Birlikte cinayet işliyorlar. Sonra masum. Nasıl masum olabilir böyle bir kadın. İçi dışı her yanı pis. Ayarttığı o çocuk da aptal herhalde. Aptalın âlâsı hatta. Bir kere böyle bir kadına kanmak. Sonra da ben öldürdüm Meleğin haberi bile yoktu diye bar bar bağırarak. Haberi yoktu da birlikte nasıl gömdüler adamcağızı manolya ağacının altına (Kür, 1979: 40).

Hayatında hiçbir kadınla duygusal ve düşünsel birlik kuramamış olan İrfan, Melek'i “bal gibi orospu” sözüyle kız kardeşi Rukiye, karısı Nihal ve “içi dışı her yanı pis” sözüyle annesi ile özdeşleştiriyor olsa gerek. Ataerki anlayışa sahip olan başyargıncın görüş alanı kadınların cinsellikleriyle sınırlıdır.

MELEK: KİMSESİZ, YOKSUL VE CAHİL

Melek'i Hüsrev Ebruzade'nin yatalak annesine bakması için yalıya bırakmış olan üvey baba, onun bakıcı olarak kazandığı paraya her ay el koymuştur. Yatalak kadının ölmesiyle de Melek, Hüsrev'le evde yalnız kalmıştır. Hüsrev, daha önce annesinin istediği bir kadınla evlenmiş; ancak karısını canından bezdirerek intiharına sebep olmuştur. Hayatındaki tek önemli kadın ise bir Fransız'dır. Onunla da ayrılmıştır. Hüsrev sadist bir karakterdir. Melek'i zorla başka erkeklere pazarlamıştır; pazarlamakla kalmamış cinsel ilişkileri esnasında onları izlemiştir. Hüsrev, her ay üvey babasına ücret vermemek için de Melek'le evlenmiştir. Ancak, Melek ilk cinsel deneyimini de Hüsrev'in kahveden bulup getirdiği bir adamla yaşamak zorunda kalmıştır. Melek'in iç konuşmasından Hüsrev'in edna bir adam olduğu anlaşılmaktadır:

Hüsrev bey mıncıklamadan başka bişey bilmez bu karayağız herif üstüme çullanacak orası belli ya o çullanacak da Hüsrev bey ne edecek bi köşede güler durur kendi kendine [...] herif birden bi atlamaynan beni kapıldığı gibi yatağın üstüne devirmesi bir oldu imdaat can kurtaran yok mu [...] lakin kapı kapı kapı kapı kapı kilitli çeviririm çeviririm tokmağı açıldığı yok gözüm kararıyo kapı kilitli şimdi ben çıkamayacam mı mapus kalmışım burda öyle mi dönüp baktığımda Hüsrev bey camın ordaki koca koltuğa yan gelmiş keh keh güler de güler herif kayışını çekmiş çıkarmış şindiyecek çıkarmadığına şaşmalı burnundan soluya soluya üstüme gelir [...] oracığa yığılmışım [...] VURMA! DAYAĞA MAHAL YOK HENÜZ. HADİ GÖTÜR KARYOLAYA. KALKAMAZ O AYAĞA ŞİMDİ, SÜRÜKLÜYE SÜRÜKLEYE GÖTÜR. ZATEN ÖYLESİ DAHA HOŞ. MUHREREM VALİDANIMIN YATAĞINDA. HA. HA. HA. ÇOK HOŞ! ONUN YATAĞINDA GÖRECEĞİZ İŞİMİZİ. [...] BAĞIRACAK BİTTABİİ, TEMAS GÖRMEMİŞ BAKİRE. DAHA DAHA CANHİRAŞHANE BAĞIRMALI Kİ... [...] ıslak gibi heryanım kanamı bulandım DUR TAKMA KEMERİNİ HEMEN. ŞİMDİ KAMÇININ TAM VAKTİDİR (Kür, 1979: 78-81).

Erich Fromm'a göre cinsel sapkınlığa düşkün insanlarda sadistlik, cinsel uyanma ve boşalmanın bir şartıdır. Bu sapkınlığın sınırları bir kadına acı verme isteğinden tutun da onu küçümsemeye, zincire vurmaya veya başka şekillerde boyun eğişe zorlamaya kadar uzanır (1995: 22). Hüsrev de kimsesiz ve çaresiz Melek üzerinde cinsel sapkınlığını gerçekleştirir. Bunun için çeşitli erkeklerle cinsel ilişkiye zorlama, aşağılama, sözel ve fiziksel şiddet gibi birçok sadistlik tavrı ve davranışta bulunur.

Hüsrev, çevresiyle hiçbir sosyal ilişkisi bulunmayan; yalıya kapanmış, yalının bahçesine bile çıkmayan; eşinin kendi canına kıymasına neden olmuş; annesini sevmemiş ve annesi tarafından sevilmemiş bir adamdır. Fromm'a göre sadist kişinin sadistliği yürek yetersizliğinden kaynaklanır. O, başkalarını harekete geçirme ve kendini sevilen bir kişi yapma eksikliği çeker. Sadist kişi, bu eksikliği, başkaları üzerinde güç sahibi olma tutkusuyla ödünler (2011a: 246).

Hüsrev, başka erkekler vasıtasıyla Melek'in bedeni üzerinde "iktidar hazzı" yaşarken onun kendini "kahpe" olarak algılamasına neden olur: "hey kahpe Melek kahpenin dölü kötü oldun ki kötünün kötüsü" (Kür 1979: 84). Melek, kendini özgürleştirme eylemi için gereken ilk adımı dahi atamaz.

KENDİNİ ÖZGÜRLEŞTİRME EYLEMİNİ GERÇEKLEŞTİREMEME

Erich Fromm'a göre özgürlük, sahip olduğumuz veya olmadığımız sürekli bir özellik değildir. Aslında kelimenin soyut kavramın dışında özgürlük diye bir şey yoktur. Tek gerçek seçmeler yapma süreci içinde kendimizi özgürleştirme eylemidir (2008: 126).

Henüz on yedi yaşında olan Yalçın, yalının işlerine bakan Emsal Kalfa ile bahçivanının oğludur. O,

Melek'e hem acır hem de sevgi duyar. Ona özgürlüğünü vermek ister. Bu nedenle bir gece Hüsrev'i Melek'in yanında öldürür. Cesedi birlikte bahçeye gömerler. Ne var ki, Hüsrev'in akrabaları cinayeti ortaya çıkarır. Melek ve Yalçın tutuklanır. Her ikisi de idama mahkûm edilir. Ancak, yaşının küçüklüğü nedeniyle Yalçın'ın cezası ömür boyu hapse çevrilir.

Yalçın, Melek'i özgürleştiremez. Bunun iki nedeni vardır. Birincisi, Melek'in Yalçın'ın sevgisine güvenmemesidir. Yalçın'ın iç konuşması da Melek'i haklı kılar: "Ben de onlardan biriydim. Daha genç, daha beceriksiz belki. Ama erkek. Nasıl güvenilirirdi bana? Üstelik benimle olan ilişkisi ötekilerle ayrı değil ki" (Kür 1979: 190). İkincisi, birinin özgürlüğünü bir başkası değil, kendisi kazanabilir. Oysa yukarıda da belirttiğimiz gibi Melek özgürlüğü için hiçbir eylemde bulunmamıştır. O, cahilliğin ve çaresizliğin boyunduruğu altında ezildikçe ezilmiştir. Erich Fromm, *Sevginin ve Şiddetin Kaynağı* adlı kitabında "özgürleştirme eylemi" ile ilgili olarak şu açıklamayı yapar:

Yalnızca bir tek gerçeklik vardır: Seçmeler yapma süreci içinde kendimizi özgürleştirme eylemi. Bu süreç içinde seçmeler yapabilme yetimizin derecesi her eylemimizle, yaşam deneyimimizle değişir. Yaşamımda kendime güvenimi, bütünlüğümü, gözüpekliliğimi, inancımı pekiştiren her adım, aynı zamanda istenen seçenekleri seçme yetimi de artırır; sonunda benim için istenmeyen eylemi seçmek, isteneni seçmekten daha zor bir duruma gelir. Öte yandan her boyun eğme, her korkaklık hareketi beni zayıflatır, daha büyük boyun eğme eylemlerine yol açar, sonunda özgürlüğümü bütünüyle yitiririm (2008: 126).

Melek, hayatına el koyan üvey babasına, ilgisiz annesine, kendisini istismar eden Hüsrev'e ve baş yargıç Faik İrfan'a karşı hakkını savunmayı susarak boyun eğmiştir. Kişilik bütünlüğü, yani benliği engellenmiş olan Melek, varlığını gerçekleştirememiş ve özgürleşmemiştir. O, kendisini başka erkeklere pazarlayarak sadist duygularını tatmin eden Hüsrev'in seks kölesi olmuştur.

Melek mazoşist özellikler gösterir. Erich Fromm'a göre mazoşist eğilimlerin ortaya çıktığı en yaygın biçimler aşağılık, güçsüzlük ve bireysel önemsizlik duygularıdır. Bu duygulara kapılmış kişilerin çözümlenmesi, bunların bilinçli olarak bu duygulardan kurtulmak istediklerini; bilinçsiz olarakta içlerinde bulunan bu gücün onları değersiz hissettirdiğini göstermektedir. Duygular, çoğunlukla ussallaştırma yoluyla zayıflıkların anlatımı olarak kabul edilse de, aslında bunların gerçekleşmesi değildir. Mazoşist kişiler, kendilerini küçültme, zayıflatma ve olaylara egemen olamama eğilimindedirler. Bu kişiler düzenli bir şekilde kendi dışındaki güçlere, tabiata, diğer kişi veya kurumlara bağımlı olduklarını belli ederler. Kendi istedikleri şeyi yapmaya değil, bu dış güçlerin buyruklarını yapmaya hazırdırlar. Genellikle "ben varım" duygusunu yaşama yetisinden yoksundurlar. Bunlar için yaşam denetleyemeyecekleri bir şeydir (2011; 121-22).

SADO-MAZOŞİST İLİŞKİ

Sado-mazoşizm, edilgen bir biçimde maruz kalınan acıyla, etkin olarak başkasına verilen acı arasındaki karşılıklılığa dayanan cinsel yaşam tarzıdır. Melek, mazoşist; Hüsrev sadist eğilimler gösterir. Fromm, sado-mazoşist ilişkiyi “ortakyaşama” olarak adlandırır:

Ruhbilimsel olarak, her iki eğilim de kişinin kendi benliğinin zayıflığına ve soyutlanmışlığına katlanamamasından kaynaklanan tek bir temel gereksinimin sonuçlarıdır. Gerek sadizmin gerek mazoşizmin temelinde bulunan amaca, burada “ortakyaşama” (symbiosis) demeyi öneriyorum. Buradaki ruhbilimsel anlamıyla ortakyaşama, bir bireysel benliğin bir başka benlikle (ya da kendi benliği dışında herhangi başka bir güçle) her biri kendi benliğinin bütünselliğini yitirecek ve birbirine tümüyle bağımlı hâle gelecek şekilde birleşmesi anlamına gelmektedir. Mazoşist kişi nesnesine ne kadar gereksinim duyarsa, sadist kişi de kendi nesnesine o kadar gereksinim duyar. Yalnız, sadist yutulmakla güvenlik arama yerine, bir başkasını yutmakla güvenlik kazanır. Her iki durumda da, bireysel benliğin bütünselliği yitirilmiştir. Bir durumda kendimi bir dış güç içinde eritiyorum, kendimi yitiriyorum. Diğer durumda, başkasını kendimin bir parçası haline getirerek kendimi büyütüyorum ve böylece, bağımsız bir benlik olarak yoksun bulunduğum gücü kazanıyorum. Bir başkasıyla ortakyaşamsal bir ilişkiye girme itkisine yol açan şey, her zaman için, kişinin bireysel benliğinin yalnızlığına katlanma yetisinden yoksul oluşudur. Bu da mazoşist ve sadist eğilimlerin daima birbiri içinde erimesinin nedenini açıklar. Yüzeyle bunlar çelişkili gibi görünürler gerçi ama aslında aynı temel gereksinimden kaynaklanırlar. [...] Her iki durumda da bireysellik ve özgürlük yitirilmiştir (2011b: 133).

Sado-mazoşist ilişkiyi “ortakyaşama” olarak isimlendiren Fromm’un kastettiği yararlı değil, “zararlı ortakyaşama”dır. Melek’le Hüsrev’in ilişkisi de “zararlı ortakyaşama”dan başka bir şey değildir. Melek, varoluşunu gerçekleştirememiş bir kadındır. Yaşamını başkalarının buyrukları doğrultusunda harcamıştır. Hayatı hakkında hiçbir kararı kendisi vermemiştir. Üvey babası istediği için Hüsrev’in annesinin bakıcılığını yapmış, Hüsrev’in sadist duygularını tatmin etmek için kendisini başka erkeklere pazarlamasına engel olmamış, Yalçın Özveren’in Hüsrev’i öldürmesine kayıtsız kalmış ve yargıcın kendisine verdiği ölüm cezası karşısında sessizliğini bozmamıştır.

“CİNSEL İLİŞKİ DİYE BİR ŞEY YOKTUR”

İki kişi arasında mükemmel bir cinsel beraberliğin gerçekleşmesini mümkün görmeyen Jacques Lacan, bunun ancak bir fantezi olabileceği görüşündedir. Romanda gözden kaçmaması gereken önemli bir ayrıntı vardır. O da Hüsrev’in Melek’le cinsel ilişki yaşayamamasıdır. Hüsrev, sadist duygularını Melek’in başka erkeklerle seks yapmasını izleyerek tatmin eder.

Melek ile Hüsrev’in ilişkisi bir anlamda Conchita ile Mathieu arasındaki ilişkiyi akla getirir. Luis Bunuel, Pierre Louys’un *Kadın ve Kukla* adlı romanını sinemaya *Arzunun Şu Karanlık Nesnesi* adıyla uyarlamıştır. Mathieu, karısını kaybetmiş, kibar, varlıklı bir entelektüeldir. Conchita ise şuh, güzel, yoksul bir İspanyol dansçıdır. Filmin neredeyse sonuna kadar Conchita, Mathieu’nin cinsel arzularını gerçekleştirmesini bir şekilde engeller. Mathieu sonunda Conchita’ya zorla sahip olur. Aralarında sado-mazoşist bir ilişki başlar.

Cinsel ilişki yokluğu durumunu yalnızca Pierre Louys, *Kadın ve Kukla*’da değil, aynı zamanda Yasunari Kawabata, *Uykuda Sevilen Kızlar* ve Gabriel Garcia Marquez, *Benim Hüzünlü Orospularım* adlı eserinde işler. *Uykuda Sevilen Kızlar*’da “Uyuyan Kızlar Evleri”nde ilaçla uyutulan bakirelerle, erkekliği kalmamış yaşlı erkekler birlikte uyur. *Benim Hüzünlü Orospularım*’da ise romanın

kahramanı, ömrü boyunca aşkı tatmamış, fahişeler dışında hiçbir kadınla birliktelik yaşamamış ihtiyar bir adamdır. Doksanıncı yaş gününde genelev patroniçesini arayarak el değmemiş genç bir kızla birlikte olmak ister. Genç kızla cinsel birliktelik yaşayamayan yaşlı adam ona âşık olur.

Gerek Melek ile Hüsrev gerekse Conchita ile Mathieu kadın ve erkeğin bütünleşmesi anlamında cinsel ilişki değil, sado-mazoşist bir ilişki yaşar. Sean Homer'nın Jacques Lacan'dan aktardığına göre de cinsel ilişki diye bir şey yoktur: "Eril ve dişil öznelere büyük sorunu, partnerlerinin, onlarla ilişkili olduğu şeyle ilişkili olmamalarıdır" (2013:149). Slavoj Zizek de *İdeolojinin Yüce Nesnesi* adlı kitabında cinsel ilişkinin bir fantezi olduğunu ifade eder:

Fantezi temelde, temel bir imkânsızlığın boş yerini dolduran bir senaryo, bir boşluğu maskeleyen bir perdedir. "Cinsel ilişki diye bir şey yoktur" ve bu imkânsızlık büyüleyici fantezi-senaryo ile doldurulur bu yüzden fantezi, son tahlilde, her zaman bir cinsel ilişki fantezisi, cinsel ilişkinin bir sahnelenmesidir. Dolayısıyla fantezinin yorumlanması değil, sadece "kat edilmesi" gerekir: Tek yapmamız gereken onun "ardında" hiçbir şey olmadığını ve fantezinin tam da bu "hiçbir şeyi" maskeleydiğini yaşayarak görmektir (2002:143).

Melek'le Hüsrev arasında da cinsel ilişki yaşanmamıştır. Sağlıklı bir cinsel ilişkinin yerine sado-mazoşist bir ilişki ikame etmişlerdir. Bu nedenle aralarındaki mesafe yakınlığa değil, uzaklığa işaret eder. Birbirlerini nesneleştirir; ancak birbirlerine dokunamazlar.

SONUÇ

İdam cezasına mahkûm edilen Melek, ağır ceza başyargıcı İrfan'ın kurbanı olmuştur. Evinin ve çocuklarının bakım ve temizliğine gereken özeni göstermemiş annesi, kötü yola düşmüş kız kardeşi ve kendisini aldatmış olan karısı nedeniyle İrfan, Melek'e karşı erkek egemen anlayış içinde yaklaşır.

Melek aile sevgisi görmemiştir. Üvey babası, yalnızca Hüsrev'in yatalak annesini bakması için onu yalıya bırakıp gitmekle kalmamış, aynı zamanda her ay parasına da el koymuştur. Üvey babasına ücret ödememek için Melek'le evlenen Hüsrev, çaresiz ve cahil Melek'i nesneleştirip zorla başka erkeklere pazarlayarak sadistçe duygularını tatmin etmiştir. Öte yandan Hüsrev ile Melek arasında cinsel ilişki yaşanmamıştır.

Melek'e karşı biraz sevgi biraz acıma hissedilen Yalçın, onu kurtarmak için Hüsrev'i öldürmüştür. Yine de onun güvenini kazanamamıştır. Yalçın da Hüsrev'in karısını pazarladığı erkeklerden biridir sonuçta.

Melek, mazoşist eğilimler gösterdiğinden bir sadistin bedenini kullanmasına, ruhunu kanatmasına ve izzetinesini yıkmasına engel olamamıştır. O, katil değil; benliğinin gelişmesine ket vurulmuş yaşayan bir ölüdür. Belki de bu nedenle mahkeme boyunca hiç konuşmamıştır.

KAYNAKÇA

Fromm, Erich (1995). *İnsandaki Yıkıcılığın Kökenleri II*. Çev. Şükrü Alpagut. İstanbul: Payel Yayınları.

Fromm, Erich (2008). *Sevginin ve Şiddetin Kaynağı*. Çev. Yurdanur Salman-Nalân İçten. İstanbul: Payel Yayınları.

Pınar Kür

- Fromm, Erich (2011a). *İnsandaki Yıkıcılığın Kökenleri I*. Çev. Şükrü Alpagut. İstanbul: Payel Yayınları.
- Fromm, Erich (2011b). *Özgürlükten Kaçış*. Çev. Şemsa Yeğın. İstanbul: Payel Yayınları.
- Homer, Sean (2013). *Jacques Lacan*. Çev. Abdurrahman Aydın. Ankara: Phoenix Yayınları.
- Kawabata, Yasunari (1971). *Uykuda Sevilen Kızlar*. Çev. Samih Tiryakiođlu. İstanbul: Varlık Yayınları.
- Kür, Pınar (1979). *Asılacak Kadın*. Ankara: Bilgi Yayınevi.
- Louys, Pierre (1959). *Kadın ve Kukla*. Çev. Tahsin Yücel. İstanbul: Varlık Yayınları.
- Marquez, Gabriel Garcia. *Benim Hüzünlü Oropularım*. Çev. İnci Kut. İstanbul: Can Yayınları.
- Walby, Sylvia (2016). *Patriyarka Kuramı*. Çev. Hülya Osmanağaoğlu. Ankara: Dipnot Yayınları.
- Yalçın, Alemdar (2011). “Pınar Kür, Asılacak Kadın”. *Siyasal ve Sosyal Değişmeler Açısından Çağdaş Türk Romanı: 1946-2000*. İstanbul: Akçağ Yayınları. s. 355-359.
- Zizek, Slavoj (2002). *İdeolojinin Yüce Nesnesi*. Çev. Tuncay Birkan. İstanbul: Metis Yayınları.